

Den grønlandske dame

Påstand:

- Skatteministeriet tilpligtes at anerkende, at sagsøger - på grundlag af en anmodning fremsat den 30. juni 2015 - er berettiget til ekstraordinær genoptagelse, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 8, af skatteforvaltningens ansættelse af ejendomsværdiskat for sagsøger vedrørende sagsøgers tidligere ejendom i Allerød for årene 2008, 2009, 2010 og 2011, idet ejendomsværdiskat for denne periode, hvor sagsøger ikke har ejet ejendommen, skal ophæves.

Sagsfremstilling:

- Sagsøger – den grønlandske dame - ejede i perioden 1980-2008 en ejendom i Allerød sammen med sin ægtefælle. I 2003 afgik sagsøgers ægtefælle ved døden, og sagsøger overtog herefter ejendommen.
- I oktober 2008 solgte sagsøger ejendommen til tredjemand, og sagsøger flyttede herefter i andelsbolig på Frederiksberg.
- I forbindelse med salget af ejendommen sendte sagsøger skødet til Allerød Kommune til påtegning om ejendomsværdien.

- SKAT modtog – uvist af hvilken grund - ikke oplysninger fra sagsøger omkring ejerskiftet. Som følge heraf blev sagsøger ejendomsværdibeskattet af den solgte ejendom i indkomstårene 2008-2014. Ejendomsværdiskatten udgjorde i perioden 12.660 kr. pr. år, og beløbet fremgik hvert år af den fortrykte selvangivelse som sagsøger modtog.
- Ligeledes den nye køber af ejendommen blev pålagt ejendomsværdiskat.
- Sagsøger efterså – eller forstod - ikke sine skatteoplysninger og årsopgørelser, herunder den opkrævede ejendomsværdiskat, i indkomstårene 2008-2014.

- I 2015 gennemgik sagsøgers ven hendes papirer. I den forbindelse blev sagsøger opmærksom på, at hun havde betalt ejendomsværdiskat på ejendommen siden salget af denne i 2008.
- Den 30. juni 2015 anmodede sagsøger SKAT om ekstraordinær genoptagelse af skatteansættelserne for indkomstårene 2008, 2009, 2010 og 2011.
- Den 28. juli 2015 traf SKAT afgørelse om ikke at genoptage indkomstårene 2008, 2009, 2010 og 2011.
- Afgørelsen blev stadfæstet af Landsskatteretten.

Anbringender:

- At ejerskiftet af ejendommen i 2018 blev tinglyst korrekt,
- At SKAT som tinglysningsafgiftsmyndighed således hele beskatningsperioden har været bekendt med ejerskiftet af ejendommen i 2008 som følge af tinglysning af ejerskiftet af ejendommen
- At der skete anmeldelse af ejerskiftet til kommunen i forbindelse med indhentelse af påtegning om ejendomsværdien (digital tinglysning indførtes i 2009)
- At borgerne bibringes opfattelsen af, at skatteforvaltningen har de nødvendige oplysninger til fastsættelse af korrekt ejendomsværdiskat

- At skatteforvaltningen som tilsyns- og kontrolmyndighed vedrørende tinglysningsafgift må formodes i hvert fald at burde opdage klare uoverensstemmelser i systemet
- At der påhviler skatteforvaltningen en undersøgelsespligt i forbindelse med pålæg af ejendomsværdiskat, og at skatteforvaltningen i denne sag har været i besiddelse af de fornødne oplysninger
- At skatteforvaltningen ikke har hjemmel til at pålægge den samme ejendom ejendomsværdiskat to gange
- At der foreligger en myndighedsfejl hos skatteforvaltningen, når dette alligevel er sket
- At det ikke er en nødvendig betingelse, at fejlen er ansvarspådragende

- At den konkrete situation ikke kan sidestilles med et glemt fradrag. Der er tale om pålæg af en skat, og sagen i SKM 2015.509 BR, som skatteforvaltningen anfører til støtte for dette anbringende, tog stilling til en anden situation, hvor den pågældende ejendom havde været udlejet, og hvor ejendomsværdiskatten af ejeren var opgjort forkert. Hertil kommer, at skatteforvaltningen – og modsat nærværende situation - ikke havde mulighed for i SKM 2015.509 BR at konstatere en sådan fejl begået af ejeren.
- At det er ubestridt, at afgørelsen om pålæg ejendomsværdiskat vedrørende sagsøger er materielt forkert. Det er urimeligt at opretholde en afgørelse, der uhjemlet pålægger en skat for det samme forhold to gange, og på dette grundlag fører til ugrundet berigelse af statskassen
- At der herefter foreligger særlige omstændigheder (der kræves ikke ganske særlige omstændigheder).

- For så vidt angår 6-månedersfristen i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 2, gøres det gældende, at der foreligger særlige omstændigheder, jf. sidste pkt., da der her er tale om en situation, hvor skatteforvaltningen har beskattet sagsøger på et åbenbart urigtigt grundlag. I sådanne situationer, der ellers vil medføre en væsentlig uretmæssig beskatning, har Landsskatteretten tidligere anset det subjektive kundskabstidspunkt som rette begyndelsestidspunkt for beregning af 6 måneders fristen, jf. udtrykkeligt Landsskatterettens kendelse af 8. maj 2014 gengivet i rettens kendelsesdatabase j.nr. 13-0100396.

Procedure: Sag om ejendomsværdiskat

Påstand og anbringender

Påstand:

Frifindelse

Anbringender:

- Det anerkendes, at skatteansættelserne for 2008-2011 er materielt forkerte, idet sagsøger ikke skulle have betalt ejendomsværdiskat for 2009-11 og kun delvist for 2008.
- Det er sagsøger, der har bevisbyrden, og det gøres gældende, at sagsøger ikke har løftet bevisbyrden for, at der er grundlag for en ekstraordinær genoptagelse af ansættelse af ejendomsværdiskat, jf. § 27, stk. 1, nr. 8, da
  1. der ikke er begået en ansvarspådragende fejl af skattemyndigheden,
  2. der heller ikke er begået en fejl af den skatteansættende myndighed, uden at denne fejl kan anses for ansvarspådragende,
  3. den urigtige ansættelse ikke skyldes særlige omstændigheder, der ikke kan bebrejdes sagsøger.
- Det gøres gældende, af fristen i § 27, stk. 2, ikke er overholdt af sagsøger.

Det må således lægges til grund, at:

- Bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 8, efter sin ordlyd, samt forarbejderne, herunder eksemplerne i forarbejderne har et snævert anvendelsesområde, se SKM2017.224.HR.
- Det er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig betingelse for ekstraordinær genoptagelse, at skatteansættelsen er materielt forkert, jf. bl.a. ovennævnte dom.
- Det følger af såvel forholdets natur som retspraksis, at en ekstraordinær genoptagelse forudsætter, at skatteyder ikke har været i stand til rettidig at klage efter de almindelige regler eller søge om ordinær genoptagelse.
- Sagsøger har modtaget årsopgørelser for indkomstårene 2008-2011, hvoraf det fremgår, at der betales ejendomsskat vedrørende den pågældende ejendom. Sagsøger har pligt til at kontrollere årsopgørelserne, jf. dagældende skattekontrollovs § 1, stk. 1.
- Sagsøger har således haft mulighed for at reagere inden for de ordinære frister.
- Opkrævningen af ejendomsværdiskat beror ikke på en fejl, begået af skattemyndighederne. Det kan således ikke bebrejdes skatteforvaltningen, at den kommune, hvori ejendommen er beliggende, foretog en fejlregistrering.

- Boet efter sagsøgers afdøde mand stod i ejendomsstamregisteret som eneejer indtil ejendommen blev solgt i marts 2009, selvom boet var skiftet og sagsøger skulle være registreret som ejer. Det betyder, at ejerskiftet i marts 2009 ikke automatisk reflekteres med de rette parter i ejendomsværdiskattesystemet og dermed i sagsøgers årsopgørelse. Ejendomsstamregisteret varetages af kommunen, og skattemyndighederne har ingen anledning til at formode, at der er sket en fejl.

Ad. Skatteforvaltningslovens § 27, stk. 2 – 6 måneders fristen

Sagsøger har gjort gældende, at fristen først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor en ven af hende gennemgår hendes papirer, og hun i den forbindelse bliver opmærksom på, at hun fejlagtigt har betalt ejendomsværdiskat i flere år. Der henvises i den forbindelse til Landsskatterettens kendelser i de såkaldte kirkeskatsager, hvor der gives mulighed for ekstraordinær genoptagelse, selvom betaling af kirkeskat er fremgået af den pågældendes årsopgørelse i mange år.

Det bestrides, at disse kendelser er udtryk for en administrativ praksis af relevans for nærværende sag, fordi der i disse sager er tale om genoptagelser efter en ændring af praksis, og spørgsmålet herefter bliver en meget konkret vurdering af, hvornår klageren bliver bekendt med praksisændringen. Det afgørende er således ikke, at betaling af kirkeskat er fremgået af alle årsopgørelserne, men hvornår det går op for klager, at ikke alle skal betale kirkeskat.

AFSTEMNING 1

SKAL SAGEN GENOPTAGES?

- Grønt papir– genoptagelse
- Rødt papir – ikke genoptagelse
- Konklusion:

”Den grønlandske dame” – SKM 2019.132 Ø

Efter skatteforvaltningslovens § 26, stk. 2, har den skattepligtige adgang til at få sin skatteansættelse genoptaget inden for 3 år (senest den 1. maj i det fjerde år efter indkomstårets udløb), såfremt der fremlægges oplysninger, der kan begrunde ændringen. Efter udløbet af denne ordinære ansættelsesfrist giver lovens § 27 adgang til ekstraordinær ansættelse eller ændring. Bestemmelsen i § 27, stk. 1, nr. 8, giver skattemyndighederne hjemmel til efter den skattepligtiges anmodning og efter en konkret bedømmelse af forholdene at ændre ansættelsen som følge af, at der foreligger "særlige omstændigheder". Bestemmelsen er i forarbejderne betegnet som en "sikkerhedsventil", der kan anvendes i tilfælde, hvor der er begået ansvarspådragende fejl af skattemyndighederne, og i situationer, hvor der foreligger særlige omstændigheder uden for de tilfælde, hvor genoptagelse kan ske efter de objektive betingelser i § 27, stk. 1, nr. 1-7, og det må anses for urimeligt at opretholde ansættelsen.

Bestemmelsen har efter sin ordlyd, placering og forarbejder et snævert anvendelsesområde.

SKAT har ikke ved egen kontrol, herunder ved digitale midler, registreret, at der for samme ejendom efter overdragelsen heraf blev påkrævet ejendomsværdiskat fra både køberne af ejendommen og A.

Landsretten finder imidlertid, at A hverken efter indholdet af SKATs notat af 7. november 2017, ud fra overvejelser om, hvorledes den digitale kontrol kunne være indrettet, eller henset til SKATs myndighedsbeføjelser efter tinglysningsafgiftsloven har bevist, at SKAT herved har begået ansvarspådragende fejl.

Der skal herefter foretages en samlet, konkret bedømmelse af, om det må anses for urimeligt at opretholde ansættelsen, hvor det tillige må indgå, om den urigtige ansættelse skyldes særlige omstændigheder, der ikke kan bebrejdes A.

Den begåede fejl har for de indkomstår, for hvilke anmodningen om genoptagelse ikke er blevet imødekommet, medført en uberettiget beskatning på i alt ikke under ca. 38.000 kr.

Landsretten lægger i den samlede vurdering afgørende vægt på, at årsopgørelserne med fed skrift tydeligt angav adressen på den ejendom, Y1-adresse, som hun var fraflyttet. _A kunne i hvert fald ved gennemgang af årsopgørelserne for 2009 til 2011 ikke være i tvivl om, at hendes pligt til at betale ejendomsværdiskat vedrørende denne ejendom var ophørt, og at der således måtte foreligge en fejl. Ifølge sin forklaring for landsretten har A i forbindelse med gennemgang af årsopgørelserne alene interesseret sig for om der var overskydende skat eller restskat. A har herved klart tilsidesat sin pligt til at kontrollere, at de fortrykte oplysninger i årsopgørelsen var rigtige, hvilket kan bebrejdes hende.

Under disse omstændigheder og i øvrigt af de grunde, byretten har anført til træder landsretten, at A ikke har godtgjort, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, der kan begrunde en ekstraordinær genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 8, hvorfor byrettens dom stadfæstes.

Efter sagens udfald skal A i sagsomkostninger for landsretten betale 18.750 kr. til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og hovedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A inden 14 dage betale 18.750 kr. til Skatteministeriet.

Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Ægteparret til Schweiz

Påstand:

- Skatteministeriet tilpligtes at anerkende, at sagsøgernes indkomst for 2003, 2004, 2005, 2006 og 2007 nedsættes til det selvangivne, idet der ikke er grundlag for ekstraordinær genoptagelse, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5 (grov uagtsomhed m.v.)

Sagsfremstilling:

Sagsøgerne underskrev en købsaftale vedrørende en lejlighed med fritidshusstatus i en endnu ikke bygget ejendom i Danmark. Det var planen, at sagsøgerne efter emigration ville benytte denne bolig i forbindelse med ophold i Danmark.

Med henblik primært på lavere beskatning af pensionsudbetalinger ville sagsøgerne opgive bopæl i Danmark og tage længerevarende eller permanent ophold i en lejlighed i Schweiz.

Advokatråd om, at:

- Umiddelbart efter 1. januar 2003 opgive bolig i DK
- I den forbindelse bringe fuld skattepligt til ophør,
- Beholde eksisterende sommerhus,
- konvertere eksisterende livsvarige livrente til en 10-årig ophørende livrente
- benytte lejligheden i DK, når denne er færdigbygget,
- efter emigration have vel mindre end følgende ophold i Danmark:

- 3 måneder sammenhængende, eller
  - 180 dage sammenlagt inden for en hvilken som helst 12 måneders periode, eller
  - 365 dage sammenlagt inden for en hvilken som helst 2 års periode
  - antallet af dages ophold i Schweiz
-
- Overholdes disse regler, vil du og A blive udsat for følgende beskatning:
  - I Danmark vil I kun skulle betale ejendomsskat af jeres sommerhus i Danmark.

- Sagsøgerne fraflyttede DK den 12. januar 2013
- Sagsøgerne ejede da sommerhus i DK, hvilket i medfør af planlovens § 41 lovligt kunne anvendes til helårsbolig. Der var i hele perioden frem til den 1. april 2007 et betydeligt elforbrug i huset.
- Sagsøgerne havde den 18. januar 2002 indgået aftale om køb af en lejlighed i Y8, som blev overtaget ca. 7 uger efter, at sagsøger havde meldt flytning til Schweiz og opgivet deres hidtidige bolig i DK. Denne lejlighed blev solgt den 1. januar 2006.

- Ved købsaftale af 17. december 2004 købte sagsøgerne med overtagelse den 1. august 2005 huset i Y10, hvortil det i Danmark opmagasinerede bohaves, ifølge det oplyste, blev flyttet den 8. november 2006, hvorefter de tilmeldte sig folkeregistret på denne adresse den 1. april 2007.
- Købsaftalen blev således indgået ca. 2 år efter, at de havde anmeldt flytning til Schweiz.
- I Schweiz var sagsøgerne tilmeldt og opholdt sig i en lejlighed, der hidtil havde været benyttet som feriebolig, og der blev efter det oplyste ikke flyttet bohaves hertil. Endvidere købtes en yderligere lejlighed i samme lejlighedskompleks som gæstelejlighed.

- Sagsøgernes løbende indtægter bestod i den relevante periode af pensionsudbetalinger fra Danmark,
- Den ene sagsøger havde erhvervsmæssig tilknytning til Danmark i kraft af sine direktions- og bestyrelsesposter i flere danske selskaber med tilknytning til familien. Endvidere boede to af ægteparrets tre børn med ægtefæller og børnebørn i Danmark.

Anbringender

- Det bestrides ikke, at sagsøgerne har været fuldt skattepligtige til Danmark i den omhandlede periode.
- Det gøres imidlertid gældende, at der ikke er grundlag for skattemyndighederne for ekstraordinært at genoptage sagsøgernes skatteansættelse, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, idet sagsøgerne eller nogen på deres vegne, hverken forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag

- At det ikke er godtgjort, at sagsøgerne afgav urigtige oplysninger om deres forhold til skattemyndighederne eller med samme grad af tilregnelse unddrog skattemyndighederne oplysninger til brug for deres skatteansættelser
- At sagsøgerne har forholdt sig i overensstemmelse med deres advokats rådgivning, der gik ud på, at de under disse omstændigheder ikke ville være fuldt skattepligtige til Danmark
- At sagsøgernes advokat har ydet dem rådgivning, men ikke handlet på deres vegne i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5's forstand.
- At sagsøgerne - som ikke havde professionel indsigt – ikke havde mulighed for at vurdere forholdene anderledes end deres advokat

- At sagsøgerne under disse omstændigheder ikke svigagtigt har fortiet oplysninger eller i øvrigt gjort sig skyldige i kvalificerede eller positive fejl ved selvangivelsen som begrænset skattepligtige,
- At begreberne forsæt og grov uagtsomhed i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, er identiske med de tilsvarende begreber i skattekontrolloven, jf. den juridiske vejledning og forarbejderne til skatteforvaltningsloven
- At Landsrettens flertal ligeledes konkluderede, at sagsøgerne ikke havde udvist hverken grov uagtsomhed eller forsæt.
- At der herefter alene foreligger simpel uagtsomhed, og derfor ikke grundlag for anvendelse af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5.

Procedure: sag om skattepligt

Påstand og anbringender

Påstand:

Frifindelse

Anbringender:

Det gøres gældende, at:

- sagsøgerne igennem hele perioden har været fuldt skattepligtige til Danmark efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1, og for skattemæssigt hjemmehørende i Danmark i henhold til artikel 4 i dobbeltbeskatningsoverenskomsten af 23. november 1973 mellem Danmark og Schweiz, idet ægteparret i den anførte periode bevarede en stærkere personlig og økonomisk forbindelse til Danmark end til Schweiz, og derfor må anses for at have haft midtpunktet for deres livsinteresser i Danmark.
- Sagsøgerne har handlet mindst groft uagtsomt ved ikke at have selvangivet i overensstemmelse med de faktiske forhold, som var sagsøgerne bekendt, og således bevirket, at skatteansættelserne er sket på et urigtigt grundlag.
- Skatteforvaltningen har overholdt fristen i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 2.

Det må lægges til grund, at sagsøgerne var bekendt med følgende faktiske forhold, der samlet begrundet tilhørsforholdet til Danmark:

- Sagsøgerne bibeholdt et sommerhus, som var egnet til helårsbeboelse, og i perioden 2003-2007 var der et betydeligt elforbrug i sommerhuset.
- Sagsøgerne erhvervede en projektejlighed i København mere end et år før den anmeldte fraflytning, som de overtog ca. 7 uger efter den anmeldte fraflytning.
- Sagsøger H bibeholdt sin erhvervsmæssige tilknytning til forskellige danske selskaber, herunder I A/S, som han både var direktør for og ejede hele aktiekapitalen i, og som han i 2006 solgte for ca. 40 mio. kr.
- Sagsøgerne opmagasinerede møblerne fra deres helårshus i Danmark.
- Sagsøgerne køber igen et helårshus i Danmark efter at være fraflyttet i 2 år.
- To af sagsøgernes tre børn med ægtefæller og børnebørn bor i Danmark.
- Sagsøgerne tilmeldte sig en lejlighed i Schweiz, som hidtil havde været benyttet som feriebolig, og der blev efter det oplyste ikke flyttet bohøve hertil.
- Sagsøgerne betalte kun i begrænset omfang skat i Schweiz af deres betydelige indtægter, og de blev ikke direkte beskattet af de danske pensioner og afståelsessummen vedrørende I A/S.

På baggrund af ovenstående faktuelle forhold må det konkluderes, at sagsøgerne stadig må anses for fuldt skattepligtige til Danmark, idet ægteparret i den anførte periode bevarede en stærkere personlig og økonomisk forbindelse til Danmark end til Schweiz, og derfor må anses for at have haft midtpunktet for deres livsinteresser i Danmark, samt at sagsøgerne har handlet mindst groft uagtsomt ved ikke at have selvangivet i overensstemmelse med de faktiske forhold, som var sagsøgerne bekendt, og således bevirket, at skatteansættelserne er sket på et urigtigt grundlag.

Det bestrides, at den modtagne advokatrådgivning ændrer ved, at sagsøgerne har handlet mindst groft uagtsomt, idet

- Advokatredegørelsen – selvom formålet var en afklaring af de skattemæssige forhold i forbindelse med flytning til Schweiz og forslag til, hvordan skattebyrden kunne minimeres - ikke gengiver alle relevante faktiske omstændigheder i sagen, hvilket må have stået klart for sagsøgerne, ligesom redegørelsen er baseret på flere fejlagtige faktuelle omstændigheder.
- Advokatredegørelsen indeholder ikke en beskrivelse og en vurdering af betydningen af sagsøger H's erhvervsmæssige eller sagsøgernes øvrige personlige tilknytning til Danmark.
- Det er ukorrekt, at projektlejligheden er en bolig med fritidsstatus svarende til et sommerhus. Der er tale om en almindelig lejlighed, og det må have stået sagsøgerne klart, at denne oplysning ikke var rigtig.
- Sagsøgerne har handlet i modstrid med den del af rådgivningen, der angiver, at de efter anmeldelse af fraflytning bør have vel mindre end 180 dages ophold i Danmark sammenlagt inden for en hvilken som helst 12 måneders periode.

Der er ifølge bestemmelsens ordlyd i skatteforvaltningslovens § 25, stk. 1, nr. 5, idenditet mellem skatteyder og nogen, der på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt bevirker, at skattemyndighederne foretager en urigtig ansættelse.

Det gøres derfor subsidiært gældende, at advokaten har handlet mindst groft uagtsomt ved ikke at have sikret sig at være i besiddelse af alle relevante oplysninger forud for sin rådgivning, da det må have stået advokaten klart, at sagsøgernes formål med rådgivningen var at sikre ophør af den danske skattepligt og minimere den fremtidige skattebyrde.

Det gøres gældende, at forhøjelsen af sagsøgernes skatteansættelser for indkomstårene 2003-2006 er foretaget rettidigt, idet reaktionsfristen på 6 måneder i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 2, er overholdt.

Skatteforvaltningen anmoder på baggrund af oplysninger om overførsler fra og til Danmark fra udenlandske banker om yderligere oplysninger fra sagsøgerne. Den 11.11.2010 modtager Skatteforvaltningen materiale fra sagsøgernes revisor og efterfølgende yderligere oplysninger om bl.a. projektlejligheden. Agterskrivelsen bliver sendt den 22.03.2011, og der er således gået mindre end 6 måneder fra modtagelse af det første materiale.

Afgørelsen af skattepligt bygger på en konkret bedømmelse af den faktiske tilknytning til Danmark, herunder bl.a. bopæl og erhvervmæssig og familiemæssig tilknytning, og disse konkrete oplysninger kom først frem efter den 11. november 2010.

AFSTEMNING 2

SKAL SAGEN GENOPTAGES?

- Grønt papir – genoptagelse
- Rødt papir – ikke genoptagelse
- Konklusion:

”Schweizersagen” – SKM 2018.520 H

For Højesteret angår sagen, om SKAT kan foretage ekstraordinær ansættelse vedrørende indkomstårene 2003-2006, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, 1. pkt.

Landsretten har ved den indankede dom endeligt fastslået, at A og B i indkomstårene 2003-2007 ikke havde opgivet deres bopæl i Danmark, og at de i denne periode fortsat reelt var bosiddende her i landet og dermed var fuldt skattepligtige til Danmark, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1. Landsretten har herved foretaget en samlet vurdering af sagens faktiske omstændigheder og har lagt vægt på bl.a., at ægtefællerne efter det anmeldte fraflytningstidspunkt den 12. januar 2003 fortsat ejede sommerhuset i Y7, som i medfør af planlovens § 41 lovligt kunne anvendes til helårsbolig, at der i hele perioden frem til den 1. april 2007 var et betydeligt elforbrug i sommerhuset, som var egnet til helårsbeboelse, at ægtefællerne forud for den 12. januar 2003 havde indgået aftale om køb af en lejlighed i Y8, som de overtog ca. syv uger efter, at de havde meldt flytning til Schweiz, at de i december 2004 købte et hus i Y10 med overtagelse den 1. august 2005, at de i Schweiz var tilmeldt og opholdt sig i en lejlighed, der hidtil havde været benyttet som feriebolig, at deres løbende indtægter i den relevante periode bestod af pensionsudbetalinger fra Danmark, mens B alene havde erhvervsmæssig tilknytning til Danmark, og at to af deres tre børn med familie var bosat i Danmark.

Der er således efter landsrettens dom ikke grundlag for at antage, som anført af A og B, at afgørelsen om fuld skattepligt hovedsageligt er begrundet i, at ægtefællernes sommerhus lovligt kunne anvendes hele året, jf. planlovens § 41.

Højesteret finder, at A og B ved at have indrettet sig som fastslået af landsretten og ved at have indgivet selvangivelse som begrænset skattepligtige for indkomstårene 2003-2006 groft uagtsomt har bevirket, at SKAT har foretaget ansættelserne for de pågældende skatteår på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag. Den omstændighed, at A og B forud for anmeldelsen om fraflytning har søgt rådgivning hos advokat KC, kan ikke føre til, at ægtefællerne ikke anses for at have udvist grov uagtsomhed. Betingelserne i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, for ekstraordinær ansættelse vedrørende indkomstårene 2003-2006 er således opfyldt.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 5, at varslingsfristen på 6 måneder begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor SKAT er kommet til kundskab om, at en skatteansættelse er urigtig eller ufuldstændig, og at dette skyldes groft uagtsomt eller forsætligt forhold hos den skattepligtige eller dennes repræsentant. Som fastslået ved Højesterets dom af 30. august 2018, SKM2018.481.HR (sag 163/2017) må kundskabstidspunktet anses for at være det tidspunkt, hvor SKAT er kommet i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger til, at der forelå grundlag for ekstraordinær ansættelse efter § 27, stk. 1, nr. 5. Højesteret finder af de grunde, der er anført af landsrettens mindretal, at varslingsfristen i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 5, ikke var overskredet, da SKAT sendte sine agterskrivelser af 22. marts 2011 til A og B.

Højesteret tager herefter Skatteministeriets påstand om stadfæstelse af byrettens dom til følge.

A og B skal betale sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret med i alt 1.506.000 kr. Heraf er 1.500.000 kr. til dækning af udgift til advokat og 6.000 kr. til dækning af retsafgift for Højesteret. Der er ved fastsættelsen af udgift til advokat taget hensyn til sagens værdi og karakter samt arbejdets omfang.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal A og B solidarisk betale i alt 1.506.000 kr. til Skatteministeriet.

Det idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.

